

fonden til saadanne og har ikke noget imod, at der kommer en officiel Erklæring derom, og jeg skal søge at fremme den Sag.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel omtalte derefter Konjunkturtillægets og Stedtillægets Gennemførelse i Rigsdagen og syntes at være tilfreds med at notere den Indflydelse paa denne Sags Resultater, der havde givet sig Udslag i den Haanlatter, der mødte mig fra konservativ Side, da jeg paa ny fremsatte Forslaget om Stedtillægget, efter at det var blevet forkastet i Landstinget. Ja, jeg skal gerne unde det ærede Medlem Haanlatterens Indflydelse paa det alvorlige Spørgsmaal, der forhandles om den Gang. Jeg tror egentlig, det er vel ikke helt udtømmende, men dog ganske karakteristisk for den Stilling, det konservative Parti indtog, naar det ærede Medlem stolt roser sig og sit Parti for den Indsats, de gjorde dér. Jeg tror, det i ikke ringe Grad karakteriserer i alt Fald visse Dele af det konservative Partis Stilling til denne Sags Gang i Rigsdagen. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at naar konservative Mennesker overfor andre skal skildre, hvad der skete den Gang, holder de ikke af at nævne den Kendsgerning, at man fra konservativ Side mødte Forslagets Fremsættelse igen med Haanlatter. Formanden for „Danmarks Lærerforening“, Viceskoledirektør Svane, har udsendt et Brev til en Kreds af sine Foreningsrepræsentanter, eller hvad det nu er, om, hvad der skete. I øvrigt søger han at tillægge det konservative Parti overordentlig megen Indflydelse paa og Ære for det, der skete. Betydelig mere Ære, end der stemmer med Kendsgerningerne, men det hænger sammen med, at Viceskoledirektør Svane formentlig ønsker at give Lærerne det Indtryk, at det er det konservative Folkeparti, der ordnede hele den Sag, og det er der ikke noget at gøre ved; naar man ønsker at fremme konservative Interesser gennem et saadant Cirkulære til Lærerforeningens Medlemmer eller Bestyrelsens Medlemmer, maa man have Lov dertil. Men nu vil jeg gerne have Lov til at vise, hvorledes Hr. Svane omtaler denne mærkværdige Begivenhed, som det ærede Medlem Hr. Pürschel roste sig af forleden. Viceskoledirektør Svane fortæller, at Finansministeren paa ny fremsatte Forslaget om Stedtillæg *efter Aftale* — det staar der udtrykkelig — med de Konservative. Paa den Maade er denne Mand, som skal give de Konservative Æren, nødt til at fremstille Sagen, naar der skal blive nogen Ære til de Konservative, medens det ærede Medlem Hr. Pürschel her staar op og

roses sig af den Haanlatter, som blev opløst imod mig, den Gang Forslaget blev fremsat her i Rigsdagen.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt fremsatte en Del Bemærkninger om Statsgælden og vilde formentlig dermed rette paa de ikke rigtige Bemærkninger om Statsgælden, som han havde gjort i sin første Tale. Det ærede Medlem omtalte nemlig den Gang den nuværende Finanslov og nævnte paa Grundlag af dette en Række Tal, der ikke var rigtige. Jeg ser af Rentrykket, at det ærede Medlem har rettet „den nuværende Finanslov“ til „Finanslovforslaget“, og det er der jo ikke noget at sige til; hvis det ærede Medlem har taget fejl, maa han have Lov til at rette. Men saa burde det ærede Medlem være staaet op her og have sagt: Jeg har brugt et forkert Udtryk, og derfor har Finansministeren maattet tro, at jeg fremsatte disse Udtalelser saa urigtigt, som han omtalte, men nu har jeg rettet det, saaledes at det i Rentrykket kommer til at staa paa en anden Maade, og derfor kan maaske denne Diskussion være endt. Men i Stedet for at gøre den Indrømmelse staar det ærede Medlem op paa ny og overfalder mig. Nej, det ærede Medlem har ganske simpelt udtalt sig forkert i sin første Tale, og det har jeg ikke kunnet vide. Det ærede Medlem vil maaske sige, at jeg burde have kunnet vide, at naar han siger „den nuværende Finanslov“, saa mener han „Finanslovforslaget“, for da det ærede Medlem omtalte Landsoverskatteraadet, forvekslede han stadig Klageafdelingen og Ligningsafdelingen, og jeg var i dette Tilfælde — saa elskværdig, kan jeg maaske sige, at gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem sikkert maatte have ment det modsatte. Men jeg er ikke sikker paa, at man kan drage den Slags Slutninger overfor alle de Udtalelser, han fremkommer med, og derfor gjorde jeg det kun i dette Tilfælde, hvor jeg var ganske sikker paa, at det ærede Medlem havde sagt det modsatte af, hvad han mente. Det ærede Medlem burde ikke have fortsat den Diskussion — og jeg skal for øvrigt heller ikke gøre det.

Det ærede Medlem kom ind paa at klage over de høje Skatteprocenter, og jeg saa — jeg kan godt sige med Beklagelse — det ærede Medlem rangere sig ind i den stadig større Kreds af Venstre, hvis Hovedopgave i vort politiske Liv synes at være den at beklage Beskatningen af de høje Indtægter her i Danmark. Jeg beklager, at flere og flere af det ærede Venstrepartis Medlemmer synes at gaa i Brechen for disse Mennesker med Hensyn til Skattepolitik.